

Warszawa, dnia 18 lipca 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 1310/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Beata Tymoszków

protokolant: sekretarz sądowy Natalia Wierzbicka

przy udziale prokuratora Marii Jaskuły

po rozpoznaniu dnia 18 lipca 2023 r.

sprawy E. B. (up. J.) córka K. i B., ur. (...) w M.

oskarżonej o przestępstwo z art. 287 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W.

z dnia 7 października 2021 r. sygn. akt IV K 1297/18

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1310/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w W.

z dnia 7 października 2021r., sygn. akt IV K 1297/18

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut apelacji prokuratora		
	<p>1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wyklucza sprawstwo oskarżonej i daje podstawy do jej uniewinnienia, zwłaszcza w kontekście tego, że w sprawie istniały dalsze dostępne źródła dowodowe, których sąd zaniechał przeprowadzenia na etapie postępowania sądowego – wobec ujawnienia się nowych okoliczności (złożenia przez oskarżoną wyjaśnień), które to dowody były dostępne oraz możliwe do przeprowadzenia celem obalenia lub potwierdzenia linii obrony , co z kolei</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p><i>skutkowało uniewinnieniem E. B. od zarzucanego jej przestępstwa;</i></p> <p><i>2) obraza przepisów postępowania, to jest art. 4, art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. , art. 167 k.p.k. i 366 k.p.k. mająca wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na:</i></p> <p><i>- dokonaniu przez Sąd ustalenia faktów i oceny materiału dowodowego w sposób dowolny i wybiórczy, pominięciu dowodów niekorzystnych dla oskarżonej i nie przeprowadzenie wszystkich dowodów zmierzających do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego celem ustalenia czy oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, co łącznie skutkowało uniewinnieniem oskarżonej</i></p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Niezależnie od wad formalnych apelacji, okazała się ona także merytorycznie bezzasadna, co</p>			

bezpodstawnym czyniło zawarty w niej wniosek.

Na wstępie należy przypomnieć, że rozpoznanie sprawy przez sąd odwoławczy na skutek wniesienia środka odwoławczego wyłącznie na niekorzyść oskarżonego i jedynie przez podmiot fachowy, limitowane jest nie tylko zakreślonymi w nim granicami zaskarżenia, ale także konkretnie wskazanymi uchybieniami. Zgodnie bowiem z przepisem art. 434 § 1 k.p.k. warunkiem orzekania na niekorzyść oskarżonego jest nie tylko wniesienie na jego niekorzyść środka odwoławczego, ale przede wszystkim stwierdzenie uchybień podniesionych w środku odwoławczym, jeżeli środek ten pochodzi od podmiotu fachowego, w tym od oskarżyciela publicznego. Przepis ten ma zatem charakter gwarancyjny w tym sensie, że właśnie treść stawianych zarzutów i podniesionych w nich uchybień pozwala oskarżonemu stwierdzić, co w istocie kwestionuje skarżący i do tych argumentów się odnosić. Stąd też kształt środka odwoławczego wniesionego na niekorzyść oskarżonego ma tak istotne znaczenie, gdyż powinien jasno wskazywać konkretne uchybenia zarzucane orzeczeniu. Tymczasem omawiana

apelacja została skonstruowana w sposób wadliwy, wewnętrznie sprzeczny. Nie dość bowiem, że podniesiono w niej zarzuty o charakterze pierwotnym i wtórnym, to także poszczególne zarzuty są tyleż niezrozumiałe, co bezzasadne.

Skarżąca zarzuciła bowiem w pierwszej kolejności błąd w ustaleniach faktycznych, negując jednocześnie prawidłowość oceny dowodów mimo, że ustalenia faktyczne czynione są przecież na podstawie właściwie dokonanej oceny materiału dowodowego, który uprzednio musi być należycie przeprowadzony i ujawniony na rozprawie. Jak wielokrotnie wskazywano w judykaturze, zaś sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podkreślał to również we wcześniejszych orzeczeniach, zarzut oparty na podstawie odwoławczej z art. 438 pkt 3 k.p.k. należy formułować tylko wtedy, gdy zdaniem skarżącego w oparciu o prawidłowo zgromadzony materiał dowodowy i trafnie oceniony co do wiarygodności, sąd ustalił fakty, które z tych dowodów nie wynikały (błąd dowolności) lub zaniechał ustalenia faktów, które z nich wynikały i miały znaczenie dla

rozstrzygnięcia w sprawie (błąd braku). Gdy skarżący dopatruje się przyczyny błędnych ustaleń w obrazie przepisów procesowych związanych ze sposobem ich gromadzenia, czy też oceny (np. w obrazie art. 7 k.p.k.), to powinien podnieść wyłącznie zarzut obrazy tych przepisów i jedynie jako ich skutek (wpływ na treść wyroku) wskazać błędne ustalenia faktyczne (tak też: Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 27 października 2021 r., sygn. II AKa 53/21). Zbędne zatem było powoływanie się przez skarżącego na obie wskazywane podstawy odwoławcze zwłaszcza, że ich treść zdaje się sugerować, iż w istocie skarżąca kwestionuje sposób procedowania sądu (na etapie postępowania dowodowego oraz oceny dowodów).

Co więcej – autorka apelacji zdaje się zupełnie mylić, które uchybienia mogą podpadać pod powołane przez nią względne przyczyny odwoławcze. Zarzucając bowiem obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt. 2 k.p.k.) odwołuje się do „dokonania przez sąd ustalenia faktów w sposób wybiórczy i dowolny”, zaś podnosząc zarzut błędu, o jakim mowa w art. 438 pkt. 3 k.p.k. motywuje go

„zaniechaniem przeprowadzenia określonych dowodów”. Jak bowiem wskazywał Sąd Najwyższy podniesienie zarzutu opisanego w art. 438 pkt 3 k.p.k. w zasadzie zastrzeżone jest do takich przypadków, kiedy materiał dowodowy został poprawnie skompletowany i oceniony, a pomimo tego poczynione ustalenia faktyczne nie odpowiadają wnioskowi wynikającemu z tychże dowodów (patrz: wyrok z dnia 9 września 2021 r., sygn. V KK 341/20). Jest to o tyle zrozumiałe, że etap ustalania faktów zawsze jest poprzedzony najpierw gromadzeniem dowodów i dopiero uznanie, że tworzą one kompletny materiał, sąd przystąpić może do ich analizy, odpowiadającej wymogom art. 7 k.p.k. Uznanie, że zachodzą istotne braki dowodowe z istoty rzeczy powoduje, że faktyczne podstawy orzeczenia nie mogą być uznane za prawidłowe.

Podkreślenia wymaga również i to, że stawiając zarzut oparty o art. 438 pkt. 2 k.p.k. podmiot fachowy na jego poparcie przywołał wzajemnie się wykluczające naruszenie przepisów art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Bogaty dorobek judykatury, jaki powinien być znany oskarżycielowi,

nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny, a zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. jest możliwe dopiero wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich właściwej oceny, spełniającej wymogi określone w art. 7 k.p.k., pojawią się wątpliwości, których nie da się wyeliminować (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2022 r., sygn. II KK 263/220). Zatem, dopóki sąd nie zrealizuje należycie obowiązku wynikającego z art. 7 k.p.k., a poczyniona przezeń ocena dowodów wykracza poza granice swobody, dopóty nie ma w ogóle podstaw do rozważenia potrzeby sięgania do regulacji wynikającej z art. 5 § 2 k.p.k.

Wreszcie – wewnętrznie sprzeczny jest zarzut obrazy przepisów postępowania, który odwołuje się do uchybień mających rozłączny charakter. Naruszenie art. 167 k.p.k., które skutkować może poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych, ma samodzielny charakter i nie wiąże się z obrazą art. 7 k.p.k.. Najpierw bowiem sąd orzekający dążąc do wyjaśnienia istotnych okoliczności

sprawy i uzyskania takich dowodów, które pozwolą na wydanie orzeczenia opartego na prawdziwych ustaleniach faktycznych, przeprowadza postępowanie dowodowe, w określonych sytuacjach wykazując własną inicjatywę dowodową. Dopiero kompletnie zebrane dowody mogą stać się przedmiotem oceny, do jakiej odwołuje się przepis art. 7 k.p.k. Odnosząc się przy tym do kwestii określonych zaniechań dowodowych po stronie sądu meriti pamiętać trzeba, że wprawdzie sąd orzekający ma obowiązek podjąć inicjatywę dowodową z urzędu wtedy, gdy takiej inicjatywy nie podejmują, w szczególnych usprawiedliwiających to okolicznościach, strona a niepodjęcie tej inicjatywy grozi wydaniem rażąco niesprawiedliwego orzeczenia, ale jest to wyjątkiem. Dlatego, jeżeli w podniesiony zostaje zarzut obrazu art. 167 k.p.k. (braku inicjatywy dowodowej ze strony sądu) to - w zasadzie - warunkiem jego skuteczności jest wskazanie na powody, dla których strona - zwłaszcza należąca do kręgu podmiotów fachowych - takiej inicjatywy nie pojęła. Aktywność dowodową obrońcy/prokuratora w perspektywie art. 167

k.p.k. uznać należy za jego obowiązek, co jest konsekwencją przyjęcia zasady inicjatywy dowodowej stron, która wymusza realizację zarówno wnioskowania o wprowadzenie dowodu do procesu, jak i jego przeprowadzenie. Nie do zaakceptowania jest taki stan rzeczy, w którym strona, zachowując się pasywnie, liczy jedynie na inicjatywę ze strony sądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2020 r., sygn. IV KK 479/20; z dnia 8 stycznia 2019 r., sygn. III KK 748/18).

Przenosząc uwagi powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Wywody prezentowane w jej części motywacyjnej świadczą jednoznacznie o tym, że jej autorka zarzucała orzeczeniu, iż zostało wydane po wadliwym procedowaniu sądu meriti, sprowadzającym się do określonego zaniechania dowodowego, czemu dała wyraz stwierdzając, iż „uniewinnienie jest zdecydowanie przedwczesne”.

Jednocześnie jednak w żaden sposób nie wykazała, z jakiego powodu określonych wniosków dowodowych nie składał oskarżyciel w toku postępowania pierwszoinstancyjnego.

Takiego zaniechania nie tłumaczy nieobecność oskarżyciela podczas rozprawy głównej, gdyż przed wydaniem orzeczenia, będąc informowany o kolejnych terminach rozprawy, mógł on po prostu zapoznać się z jej protokołem i zweryfikować ów „nowy” materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonej – w aspekcie konieczności uzupełnienia postępowania dowodowego. Jest to tyle niezrozumiałe, że rozprawa, na której doszło do przesłuchania E. B. miała miejsce w dniu 14 kwietnia 2021r., podczas gdy stawiany zarzut obejmuje okres od 1 grudnia 2014r. do 11 grudnia 2014r. , czyli sprzed 7 lat. Uwzględniając treść przepisów art. 5 § 1 k.p.k. i art. 74 § 1 k.p.k. , należy wyraźnie podkreślić, iż to rzeczą oskarżyciela było zgromadzenie, na etapie postępowania przygotowawczego, takiego materiału dowodowego, jaki pozwoliłby na sporządzenie aktu oskarżenia, a w konsekwencji – wydanie wyroku skazującego tym bardziej w sytuacji, gdy oskarżona nie składała wyjaśnień. Jest oczywistym, że skoro oskarżona nie przyznawała się wówczas do stawianego jej zarzutu, ustalenie, czy w okresie,

kiedy miała miejsce kontrola, podczas której ujawniono kartę miejsca wystawioną na jej nazwisko z nielegalnym doładowaniem, przebywała ona (czy też – hipotetycznie – mogła przebywać) na terenie W., mogło mieć wpływ na przyszłe ustalenia sądu. Takich ustaleń nie poczyniono, podobnie jak nie podjęto czynności mogących udowodnić znajomość czy kontakty jej z J. S. (1) czy J. S. (2). Nawiasem mówiąc – treść zarzutów stawianych tym osobom nie ma żadnego związku z czynem zarzucanym oskarżonej, bowiem odnoszą się one wyłącznie do nielegalnego doładowania kart miejskich wystawionych na danych tychże osób. Organy ścigania nie ustaliły w pełni kto, fizycznie, przy użyciu komputera miał przeprowadzać tę ingerencję ani tego, pomiędzy którymi osobami istniało w tym zakresie porozumienie i z czego można je wywodzić. Poza pewnymi informacjami znajdującymi się na zabezpieczonym komputerze (wykorzystanie programu umożliwiającego ewentualne nielegalne „doładowania” karty), dopiero zeznania przesłuchanego obecnie w charakterze świadka G. S. wskazują na to, że

dokonywał on określonej modyfikacji, ale czynił to jedynie w odniesieniu do własnej karty. Nie wiadomo więc, w jaki sposób I Z KIM oskarżona miałyby działać wspólnie i w porozumieniu, skoro ani J. S. (1) ani jego brat G. ani też J. S. (2) nie mieli postawionych zarzutów obejmujących kartę wystawioną na nazwisko E. J. (obecnie: B.).

Skarżący nie wykazał więc, w jaki sposób nawet ustalenie ich znajomości miałyby się – w kontekście art. 5 § 2 k.p.k. – przełożyć na możliwość ustalenia winy oskarżonej.

Podobnie – trudno racjonalnie zakładać, by nawet po ustaleniu dzisiaj ówczesnego pracodawcy oskarżonej, po upływie 9 lat dysponować on będzie dokumentacją pozwalającą zweryfikować (z dokładnością do konkretnego dnia), kiedy oskarżona faktycznie przebywała w W.. Jest to przy tym, co wymaga podkreślenia, jedynie poszlaka, a niej jednoznaczny dowód pozwalający stwierdzić, że oskarżona wpływała na automatyczne przetwarzanie poprzez wprowadzenie nowego zapisu danych informatycznych.

Niezrozumiałe jest także, dlaczego upatrując obrazy

przepisów postępowania w naruszeniu art. 366 § 1 k.p.k. i art. 167 k.p.k. czyli określonych zaniechaniach dowodowych, skarżący nie składał jednocześnie żadnych wniosków dowodowych, co wobec treści art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. – powinno być oczywiste. Zgodnie z tym ostatnim przepisem, sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie. Jeżeli zatem prokurator negował prawidłowość uniewinnienia, to oczywistym jest, że musiał dążyć do uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Jednakże możliwość uchylecia wyroku uniewinniającego, umarzającego albo warunkowo umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą ne peius określoną w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania

dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Sama tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły ne peius określonej w art. 454 § 1 k.p.k. (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: wyrok z dnia 8 lutego 2023 r. , sygn. III KS 2/23; wyrok z dnia 30 maja 2023 r. , sygn. I KS 8/23). Stawiając jednak opisany wyżej zarzut naruszenia przepisów postępowania, jednocześnie skarżący nie domagał się przeprowadzenia określonych dowodów w postępowaniu apelacyjnym.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 427 § 3 a k.p.k. w środku odwoławczym nie można podnosić zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z urzędu, chyba że okoliczność, która ma być udowodniona, ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on przestępstwo i jakie (...), ale powołanie się na

uchybienie art. 167 k.p.k. nie jest równoznaczne z określonym nakazem procedowania przez sąd odwoławczy. W konsekwencji więc, jeśli oskarżyciel publiczny uznawał, iż przeprowadzenie określonych dowodów jest niezbędne, a zaniechanie tego przez sąd orzekający skutkowało niesłusznym uniewinnieniem oskarżonej, to powinien był złożyć wniosek o uzupełnienie postępowania dowodowego na rozprawie odwoławczej poprzez prowadzenie dowodów wymienionych w apelacji. Pomimo treści art. 167 k.p.k. proces karny nie może przerodzić się przecież w postępowanie inkwizycyjne, w którym strona, będąca podmiotem fachowym, biernie oczekiwać będzie na podjęcie wszelkich czynności przez sąd, który wykonuje wówczas obowiązki orzecznicze oraz organu oskarżycielskiego.

Stąd też zarzuty apelacji okazały się chybione

Wniosek

Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

nie przystaje
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec bezzasadności apelacji i braku przesłanek z art. 437 § 2 k.p.k. nie było możliwe uwzględnienie wniosku.		

4.OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE	
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
5.ROZSTRZYGNIĘCIE	SĄDU	
ODWOŁAWCZEGO		
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie o uniewinnieniu oskarżonego		
Związłe o powodach utrzymania w mocy		
Niezasadność apelacji nie mogła prowadzić do jej uwzględnienia, a brak było też przesłanek z art. 440 k.p.k. do podjęcia z urzędu decyzji, o która wnosił skarżący		
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwięźle o powodach zmiany	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
<i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>	
<i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6.Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Obciążenie wydatkami postępowania Skarbu Państwa	Wobec uniewinnienia oskarżonej, na podstawie art. 632 pkt. 2 koszty te ponosi Skarb Państwa

7.PODPIS
SSO Beata Tymoszków

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator,		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uniewinnienie		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana